

NAGY ZOPÁN

Fragmentumok, szöveg-roncsok

(AZ ÉN, ÉN-Ő/Ő-ÉN, NEM-ÉN ÉS ÉN CIKLUSBÓL)

vérköpés közben
a mosdó nedves
árnyék-tükrében
szivárványt láttam

...

szivárványt hánytam
nedveim mosdatása
tegnapok kimosása
vér-fröccse közben

...

a tükörben pedig volt, ami volt: jelenés-rája,
és ön-rémkép foltban szertefoszló köhögés-pára

...

Ám, mögötte, a zárt szemhéj
alatti tájban: óriási Lény
hevert. Megcsúsztatott a vér-
es lucsokban s mint zúzott edény:

föl volt hasítva a gyomra.
(A belein laska-gomba...)

A borzas hason lévő hosszú
résből vörös bioszövet-szálú
csomók álltak ki, recés csövek,
sötét fémbetétek, vezetékek...

*

Pelevin üzenőfalára (is):

„És ha lecsupasztjuk a világunkról az összes Manitut, hallucináló természeteket látunk, akik a kőmobiljaikban dolgoznak, és ha kitépjük az összes Manitu-csápot a fejből, meglátjuk a bomló fehérjesejteket, melyek lázasan termelik az egyik agyi narkotikumot a másik után, hogy megfélemlézhessenek a közeledő szétesésről.” –

Gondolta egy megkeseredett diszkurszmonger, akinek közeli ősei az egyházi celluloid-égetők szektájába tartoztak, és Manitu monitorainak fény-függése ellenére is ateisták voltak...

*

Fekete Lyuk. „Akkreciós” korong.
Szuprafizikus ikonok az éjben.

Narancs-vörös égés-foltot
s albínó-kék líra csont-fényt
ránt mélyen magába
a Kozmosz
fekete vattája:

mélyen ránt magába
fluor-fényű finom-csontot
s magnetikus higany-reményt
a Kozmosz
fekete vattája...